

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8251 van 21 maart 2012
in de zaak A. 203.850/XIV-34.023**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sophie Copinschi
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wynantsstraat 23
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 29 februari 2012, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 73.635 van 20 januari 2012 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 7 maart 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september
2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief
rechtcollege dat jurisdictionele beslissingen neemt waarop artikel 62 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen”, “het principe van een behoorlijke administratie” en “het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt” niet van toepassing zijn. In de mate dat de verzoekster het middel herhaalt dat zij reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd, uit zij in wezen kritiek op de oorspronkelijk bestreden beslissing terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden noch om de motieven van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, te beoordelen. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Luidens artikel 9ter, §1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet kan de ambtenaar-geneesheer zo nodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt, oordeelde de ambtenaar-geneesheer in casu dat zij met de door de verzoekster verschaft medische informatie voldoende gegevens had, waardoor een extra advies van een deskundige niet nodig werd geacht. Gelet op de appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer volgens de wet toekomt, diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het niet inwinnen van bijkomend advies dan ook helemaal niet te sanctioneren. Daargelaten de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet ingaat op het door de verzoekster aangevoerde arrest van 4 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft het aangehaalde arrest geen precedentenwerking zodat de vermeende tegenstrijdigheid met het bestreden arrest niet tot de cassatie ervan kan leiden. De kritiek van de verzoekster op de vier Russische websites werd reeds uitvoerig beantwoord in het bestreden arrest. Met haar algemene opmerking dat deze redenering niet kan gevolgd worden, maakt zij geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, aannemelijk. Wat de effectieve toegang tot de hulpverlening betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op dat in de oorspronkelijk bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekster beroep kan doen op gratis

medicijnen, dat er projecten zijn voor mensen met haar aandoening, dat zij een beroep kan doen op de IOM, dat het onwaarschijnlijk is dat zij niet terecht zou kunnen bij familie, vrienden of kennissen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen of voor financiële hulp zodat het onderzoek of de behandeling voorhanden is en dat het verdere onderzoek omtrent de beschikbaarheid, zowel financieel als geografisch, van die behandeling zorgvuldig werd gevoerd. Met de loutere bewering dat dit “nog niet (...) betekent dat de verzoekster zich in de noodzakelijke condities zou bevinden om er van te kunnen genieten”, weerlegt zij de vaststellingen in het bestreden arrest niet. Met haar kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met het feit dat de oorspronkelijk bestreden beslissing niet op geldige en adequate wijze de verduidelijkingen “met betrekking tot het risico, voor de gezondheidsstaat van de verzoekster, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland/Dagestan, plaats van de traumatismes die, in hoofde van de verzoekster, geleid hebben tot het bestaan van een post-traumatisch syndroom”, gaat de verzoekster compleet voorbij aan de inhoud van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat de ambtenaar-geneesheer na onderzoek van de door de verzoekster overgemaakte medische attesten oordeelde dat haar aangehaalde medische problematiek geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien er behandeling en opvolging beschikbaar zijn in haar land van herkomst en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer is. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op éénentwintig maart tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams